

GOD ROEPT

Ward Biemans sj vertelt over zijn roeping als jezuïet en priester.

‘Mijn verlangen om priester te worden gaat terug op een serie religieuze ervaringen dat God roept. Niet letterlijk, natuurlijk, maar ik ervoer wel een innerlijke stem. Later heb ik van verscheidene medebroeders gehoord over soortgelijke ervaringen, die toch weer sterk verschillend konden zijn. Voor mij waren deze ervaringen dermate sterk, dat ik ze niet kon negeren. Dat wilde ik ook niet, al zette het wel mijn wereld behoorlijk op z’n kop. Het priesterschap vraagt om een totale keuze voor God. Daar heb ik zelf in het begin erg aan moeten wennen, en m’n familie en vrienden trouwens ook!

Vervolgens is er binnen de keuze voor het priesterschap nog de keus voor de Jezuïetenorde. Die is door meer toevallige gebeurtenissen tot stand gekomen, hoewel het daarna toch een heel bewuste keuze werd. Ik woonde in die tijd in Den Haag en was op zoek naar een katholieke kerk om op zondag naar de Mis te kunnen gaan. Ik ben toen een keer op een zondagochtend naar een kerk toegiefetst die hoog boven de gebouwen uitstak. Dat bleek een jezuïetenkerk te zijn. De sfeer sprak me erg aan, net als de wijze van preken en de betrokkenheid bij wat zich in de wereld en in de wijk afspeelt. Ik ben aanvankelijk vrijwilligerswerk gaan doen en dat nam geleidelijk steeds meer toe. Daarbij kwam een cursus over de ignatiaanse spiritualiteit door de jezuïeten uit Delft. Het meest sprak me het engagement van de jezuïeten aan, ze kijken om zich heen en proberen dingen in de maatschappij te veranderen. Later hoorde ik dat het hen gaat om het bevorderen van geloof en gerechtigheid en dat die twee altijd in samenhang gezien worden.

De bevestiging volgde uiteindelijk in een retraite en in gesprekken met een geestelijk begeleider. Een retraite is heel geschikt om een bepaalde keus die je overweegt, in de stilte voor te leggen aan God. Doordat je je argumenten, je ervaringen en gevoelens daarnaast ook voorlegt aan je begeleider, ga je na of het inderdaad een juiste keuze is. De begeleider dient hierbij in het geheel niet sturend te zijn, het gaat immers om jouw leven. Hij heeft er trouwens niks aan als hij zou manipuleren en het na verloop van tijd geen juiste keus blijkt te zijn.

Als priester ben je mensen nabij op beslissende momenten in hun leven, zoals bij doop, huwelijk en ziekte en overlijden. Maar je hebt ook een rol in het gewone dagelijkse leven van de gelovigen. Als priester reik je hen genademiddelen aan, via de sacramenten en het woord van God. En of dat nog niet genoeg is, je brengt hen ook de grote belofte van Jezus op eeuwig leven! Het is allemaal dankzij Jezus dat dit ons gegeven is. Ja, het priesterschap zelf is een groot geschenk.’